

NHẬT QUỲNH

Trần thị Hương Cau

Lúc Dạ Quỳnh thức giấc, đồng hồ trên bàn mới chỉ bốn giờ sáng. Tối hôm qua yêu cầu cô y tá trực đêm kéo màn một nửa cửa sổ, nên giờ đây nằm trên giường, Dạ Quỳnh vẫn thấy được bầu trời đen thẫm thừa thớt những ngôi sao nhấp nháy u buồn. Dạ Quỳnh thầm hỏi, ngôi sao nào là ngôi sao chiếu mệnh của mình đây, chắc đó phải là một ngôi sao thật nhỏ bé và thật cô độc như đời mình.

Còn bốn tiếng nữa Dạ Quỳnh sẽ được đem lên bàn mổ lấy bướu trong đầu ra: Một khối u nằm giữa hai bán cầu não phía sau ót, gần kênh cột sống đang lớn dần, đè lên các trung tâm thần kinh khiến Dạ Quỳnh từ sáu tháng nay không chỉ nhức đầu dữ dội mà còn mờ mắt, tê tay và đi đứng hay bị mất thăng bằng. Lúc đầu cô cứ tưởng do mình máu thấp và công việc trong văn phòng dồn dập, gây áp lực nặng nề đến độ cơ thể suy nhược, nhưng khi những triệu chứng kể trên ngày càng xuất hiện liên tục, khiến Dạ Quỳnh hết dám coi thường mà phải lấy hẹn đến khám tại khoa thần kinh. Kết quả như một bản án tử hình: Cái bướu không lớn lắm, chỉ đang ở thời kỳ đầu, nhưng lại nằm sâu bên trong, dẫn đến việc mổ xẻ sẽ vô vàn nguy hiểm; chỉ một chút sơ xuất trong thao tác khi mổ cũng dẫn đến tê liệt hay sống đời thực vật. Còn cứ để như thế thì Dạ Quỳnh chỉ còn sống trên dưới sáu tháng...

Dạ Quỳnh nhớ mình đã lang thang trong công viên suốt cả buổi chiều hôm đó.

Những hàng cây phong Nhật Bản rực đỏ như những đốm lửa nổi bật lên rừng lá vàng hiu hắt, một đôi thiên nga âu yếm rúc mỏ vào cổ nhau bơi trên mặt hồ yên tĩnh còn sót lại vài bông súng hồng phơn phớt. Đắt trời vào thu đẹp đến mê hồn bao du khách đang tản bộ trong công viên. Riêng có Dạ Quỳnh, tuyệt vọng đến cùng cực, chỉ muốn òa khóc cho vui nỗi đau bi thống đang cuộn cuộn trong lòng: *Trời ơi, đây là mùa thu cuối cùng của đời mình hay sao? Mình đã làm nên trọng tội gì để phải bị trừng phạt khủng khiếp đến như thế, mình chưa kịp sống qua nửa đời người mà! Chưa kể, mình đang cần phải sống để lo cho con gái mình, không có cha nên mẹ là điểm tựa duy nhất của đời nó...* Nhiều người đi dạo ái ngại cho người thiếu phụ trẻ với gương mặt đầm đìa nước mắt ngồi thu mình sau đôi hoa cúc tím, họ dừng chân lại hỏi thăm và có người đề nghị đưa cô về nhà, có lẽ họ sợ cô tự tử nhưng nào họ có biết, giờ phút này, cô đang thêm được sống biết là bao!

Mãi cho đến khi điện thoại reo liên tục mới kéo Dạ Quỳnh ra khỏi hồ sâu tuyệt vọng. Lili liếng thoảng:

- Mẹ đang ở đâu vậy?

Dạ Quỳnh bối rối:

-Mẹ.. đang ở trong công viên.

Lili ngạc nhiên:

-Mẹ đi với ai?

-Mẹ đang ngồi.. một mình.

Lili thắc mắc:

-Mẹ có việc gì không ổn phải không? À, hôm nay mẹ đi chụp hình đầu, bác sĩ họ bảo sao hả mẹ?

Tới đây thì Dạ Quỳnh chịu hết nổi, cô vỡ òa như một con đê già vỡ khi mùa lũ đến. Hai mẹ con cùng nức nở trong máy. Một lúc sau, Lili là người bình tâm trước:

-Mẹ cứ ngồi yên ở đó nhé, con đến với mẹ ngay.

Những ngày sau đó trong căn nhà vốn tràn ngập tiếng cười của hai mẹ con trở nên u uất như có người vừa nằm xuống. Lili ôm mền gối qua ngủ với mẹ, ban đêm hai mẹ con cũng chìm vào giấc ngủ với những giọt nước mắt chưa kịp khô trên mi. Sáng ngủ dậy con bé truy cập ngay vào mạng để tìm kiếm những thông tin về bệnh tình của mẹ. Lili không chịu ngồi yên chờ tử thần đến cướp mẹ nó. Con bé ra sức thuyết phục, diu dắt mẹ đi khám hết bệnh viện này sang bệnh viện khác. Những bệnh viện mà nó trao đổi từ các trang diễn đàn trên mạng, nơi có bác sĩ nhiều kinh nghiệm trong việc mổ xẻ bệnh tình như Dạ Quỳnh và cuối cùng họ quyết định mổ tại một bệnh viện đại học lừng lẫy khắp cả nước Đức. Đó là vì để cho con vui lòng, Dạ Quỳnh nhắm mắt làm theo, chứ trong những ngày tháng âm u này, cô thấy bất lực, số mệnh của mình hình như đã được cao xanh an bài xong xuôi cả rồi. Bây giờ Dạ Quỳnh nghĩ đến con nhiều hơn mình, Lili mới cần được quan tâm. Chỉ tháng trước đây thôi, Dạ Quỳnh còn được chăm chút cho con gái từ những việc nhỏ nhất như pha trà, nướng bánh mì cho con bé mỗi sáng trước khi đến trường, nhắc nhở con mặc thêm áo ấm trong những ngày mưa gió; còn giờ đây, khi bệnh tình ngày càng tăng, Dạ Quỳnh gần như kiệt quệ, thì chính Lili lại là chỗ dựa vững vàng, vực mẹ đứng lên. Những ngày nằm trên giường bệnh, đầu óc người mẹ ám áp toàn những viễn cảnh đen tối khi con trở nên mồ côi. Từ chuyện tài chánh, lúc ốm đau, lúc tuyệt vọng, lúc sa cơ... ai sẽ thay mặt mẹ để bao bọc cho con đây ?

Mẹ mắt thì còn bố, Dạ Quỳnh năn nỉ Lili sang ở với bố. Có ai thương con bằng

bố mẹ, nhưng nó vùng vằng không chịu. Con bé vẫn còn giận bố vì ông đã ham của lạ, làm tan vỡ mái ấm gia đình. Lili cương quyết, thả vào một gia đình bảo trợ hoặc nhà nuôi dưỡng thanh thiếu niên còn hơn ở với bố và đi ghê.

Mười bảy năm trước, Tùng, anh trai Dạ Quỳnh ở bên này nhờ Tân, một người bạn học của Tùng là kỹ sư hàng không, về làm giấy tờ hôn thú giả, bảo lãnh Dạ Quỳnh sang đây. Ngày đó Dạ Quỳnh 20, vẻ đẹp ngời ngời khiến Tân chỉ gặp một lần thôi mà đã chao đảo và hăng hái làm thủ tục ngay lập tức. Lúc đón Dạ Quỳnh ở phi trường, Tân còn cao thượng lập đi lập lại lời hứa là anh thực lòng giúp đỡ, không kèm theo một điều kiện gì cả. Để qua mắt sở ngoại kiều, Dạ Quỳnh phải đến sống cùng nhà với Tân như vợ chồng phòng khi bị kiểm tra đột xuất. Mấy tháng đầu Tân hết sức đứng đắn, ý tứ khi vào ra chung đụng với Quỳnh. Nhưng một đêm đi nhậu với bạn bè say sưa về, không kim hãm được, anh đã cưỡng đoạt cô dù cô đã hết sức kháng cự. Khi tỉnh ra, mặc cho Tân van xin khẩn khoản, Dạ Quỳnh cương quyết về nhà anh Tùng.

Nỗi đau thể xác rất mau qua nhưng nỗi đau tinh thần thì ám ảnh người ta ngày đêm không ngớt; tại sao miệng nói yêu mà Tân lại có hành vi đầy thú tính, man rợ đến như thế! Tân nào có biết, chính những ngày sống chung vừa qua, trước thái độ quân tử cốt cách của anh, đã làm rung động trái tim ngây thơ của Dạ Quỳnh lắm không (?) Dạ Quỳnh chờ đợi sự giao hòa thiêng liêng với một thái độ hiến dâng, được tôn trọng nâng niu chứ không vùi dập nhục nhã như trong đêm say sưa vừa rồi. Hôm sau Tân đến nhà

Tùng với tâm trạng ăn năn cùng cực nhưng Dạ Quỳnh không chịu ra tiếp. Khi Tân về rồi, Tùng vào phòng em gái định nhắc lại những gì Tân phân trần nhưng thấy em ủ rũ quá, lại thôi. Tùng thù người chặc lưỡi, *biết nó khổ nạn như vậy, anh đâu dám nhờ!* Lời nào cũng không làm Quỳnh bớt đau. Cô nằm vùi cả tháng mới nguôi ngoai. Trở lại học tiếng Đức được đôi ba bữa, một sáng đang học Quỳnh tự nhiên ói mửa liên tục. Đi khám, cô biết mình đã cần thai.

Lại tiếp nối những đêm mất ngủ trắng trọc, nên giữ hay nên bỏ? Anh Tùng lên Quỳnh báo tin cho Tân. Tân đến, quỳ dưới chân Quỳnh- *Em muốn đánh mất, muốn nguyên rĩa gì anh cũng chịu, nhưng xin em hãy thương "con", cho "con" một cơ hội chào đời-* Chữ "con" mà Tân dùng làm Quỳnh thức tỉnh như người bấy lâu bị mộng du. Cái mầm sống bé như hạt bụi đó đang lay động tâm tư Quỳnh dữ dội; nó đến thật tình cờ, bất chấp mọi oan gia ngang trái giữa người đàn ông và người đàn bà tạo hình ra nó. Ngày Lili cất tiếng khóc chào đời, Tân và Dạ Quỳnh ngợp ngán trong hạnh phúc. Ba tháng con khóc dạ đề, sáu tháng con sốt mọc răng đều có cha mẹ mất quàng thâm thay nhau bông bế-*Anh đi ngủ đi, mai còn đi làm/ Em thức cả đêm rồi, đi ngủ đi, anh bông con cho-* Lili đã là cái cầu nối giữa Tân và Dạ Quỳnh để họ bắt đầu một trang đời mới tinh khôi. Nhớ lại quá khứ làm chi cho u ám mái nhà đang rạng ngời hạnh phúc của họ, nên cả hai đều cố gắng thủ vai "*người điên không biết nhớ*"; lúc đầu gượng gạo nhưng dần riết rồi cũng nhập tâm luôn.

Vậy mà đời có mãi là đất bằng, là cỏ non êm ả dưới chân, nên hồi hai năm trước, vô tình Dạ Quỳnh khám phá ra Tân đang

ngoại tình. Đau vì bị chồng lừa dối chưa đủ, cộng thêm nỗi căm hận vì bị bạn phản đã đốt cháy ngùn ngụt tim gan Quỳnh. Đó là một cô gái trẻ, ngoại hình tối tăm, dáng dấp thấp đậm quê mùa, sang đây theo diện du sinh. Tình cờ quen nhau trên xe điện, thấy hoàn cảnh cô ta đáng thương, sáng đi học tối về đi chùi nhà, nên Quỳnh tội nghiệp mang về cho tá túc trên căn gác bỏ trống nhà mình. "*Nuôi ong tay áo-nuôi khi dòm nhà*", đến khi hiểu thấu được lời ông bà dạy thì gia đình đã tan hoang. Dạ Quỳnh thấy cô ta nhan sắc u tẻ, không phải là địch thủ của mình nên không mất công đề phòng. Chị vợ anh Tùng mới chạm trán lần đầu đã cảnh cáo em chồng: "*Cô ta xấu thật, mắt sụp miệng hô răng vẩu nhưng mông ngực cả thúng như thế thì tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh đó nghe Quỳnh!*" Chỉ cần ba tháng, cô du sinh ngấm ngấm điều nghiên cơ ngơi của nả trong nhà, bà chủ nhà đẹp nhưng đã quá cũ kỹ, ông chủ nhà gấp đôi tuổi cô nhưng mắt cứ lâm lét thế kia coi như rất dễ nắm thóp. Một lần có cơ hội ra nước ngoài là phải chốt lại chứ cô du sinh kinh cái... chòm khế ngọt quê mình lắm rồi, ai dại dột đâm đầu về, xin mời! Cứ thế mà tiến hành, khôn sống mông chết, mấy người có của ăn của để sung sướng quá thì phải biết san sẻ cho người vô sản đi chứ (!?)

Đạo mới li dị, Dạ Quỳnh vẫn còn rất dễ sôi sục khi ai đó nhắc đến Tân và cô vợ trẻ, nhưng may mắn có lần chị vợ anh Tùng rủ Quỳnh lên chùa nghe thuyết giảng. Nghe xong, Quỳnh như ngộ ra, mình khổ là tại mình cứ sân hận. Sao mình không nghĩ, mình với Tân hết duyên thì để Tân đi, mình còn vương vấn ngày nào thì còn phiền não ngày đó. Quỳnh được quyền nuôi Lili, hai

mẹ con hủ hỉ quần quýt như bóng với hình, con gái là kho vàng lớn nhất thế gian mà Dạ Quỳnh có được. Đủ rồi Quỳnh ơi, tiếc gì một con người bạc bẽo.

Anh Tùng kể là Tân độ này phờ phạc lắm, sau khi Tân mất việc cô vợ trẻ của Tân khinh chồng ra mặt, cô ta lộ nguyên bản chất tham lam vô lậu, văn hóa đầu đường xó chợ của mình nên trong nhà xào xáo âm ỉ suốt ngày. Tuy lúc nào cũng đĩnh ninh vào luật nhân quả, có vay sẽ có trả- không phải đợi tới kiếp sau mà rành rành ngay tại kiếp này- làm cho người này đau thì sẽ có người khác làm đau mình, vậy mà nghe đời Tân đang lâm vào bế tắc, Dạ Quỳnh cũng chẳng vui mừng thấy người ngã ngựa, thậm chí cô lại cảm cảnh dùm anh.

Gia đình Quỳnh còn ở hết bên Việt Nam, bên này chỉ có hai anh em nên chắc Lili phải về sống nhà cậu Tùng chứ đâu còn đi đâu được nữa. Mẹ Quỳnh thương cháu, nên hỏi chị dâu Quỳnh định gửi con vào nhà trẻ để đi làm lại thì mẹ bảo để mẹ sang trông cháu cho đủ năm, chứ nó còn bé bỏng quá, giao cho người ngoài thấy tội tội làm sao. Anh chị Tùng đi làm cả ngày, một tay bà trông nom đưa đón cơm nước cho ba đứa cháu lóc nhóc đầu vào đây, gọn bần. Nhận được hung tin, mẹ đến ngay với Quỳnh. Ngồi đầu là bà sụt sùi đó: *Lá vàng chưa rụng mà lá xanh đã lìa cành. Giá mà người ta đòi thay tim thay máu thì mẹ cũng cho để con tiếp tục sống, chứ mẹ sống tới đây cũng đủ rồi.*

Mưa ngàn đời cứ trên trời rơi xuống nên mẹ thương Dạ Quỳnh bao nhiêu bây giờ đến phiên Dạ Quỳnh tưới tắm cho Lili thấm đẫm bấy nhiêu. Dần dà cô thấy hết oán trách trời đất mà thân nhiên chấp nhận căn bệnh quái ác đến với mình: Chết là hết,

ưu phiền đau đớn gì cũng triệt tiêu. Người chết rồi sẽ nhẹ nhàng nằm xuống, sẽ ngủ một giấc ngủ ngàn thu yên tĩnh, chỉ người sống mới còn cảm nhận được nỗi mất mát nhớ thương khôn cùng trước sự ra đi vĩnh viễn của người mình thương yêu.

Hôm qua, Lili vào thăm mẹ trước ngày phẫu thuật. Hai mẹ con cứ đứng ôm nhau không nói một lời. Còn bao nhiêu điều muốn dặn dò mà không sao thốt lên được. Bao nhiêu nước mắt đã đổ thành sông thành biển cũng không vui hết nỗi buồn. Nắng đã tắt cuối trời, hoàng hôn chạng vạng dần buông, nhà ai thấp thoáng lên đèn. Dạ Quỳnh thấy qua khung cửa sổ, dưới ánh đèn vàng ấm cúng, cả gia đình quây quần bên bàn ăn. Hai đứa bé không chịu ăn đĩa mình mà cứ chọc thìa vào đĩa nhau, người cha vừa đi làm về, tay xoa đầu con, tay quàng qua eo vợ kéo sát vào lòng. Dạ Quỳnh cũng đang ôm con trong lòng nhưng cái ý nghĩ "*Lần cuối được ôm con*" khiến tim cô đau thắt lại. Cô nghe tiếng của mình đang nghẹn ngào:

-Có thể mẹ không qua khỏi ca mổ này nên mẹ muốn nói với con lần cuối là mẹ yêu con vô cùng. Hãy hứa với mẹ, mai này lỡ không còn mẹ, nhưng con không được buồn nhiều, phải cố vui sống con nhé.

Con bé nước mắt rùng rùng nhưng vẫn cứng rắn:

-Mẹ đừng nói gở, con tin mẹ sẽ qua khỏi mà. Con đã xin nói chuyện với ông bác sĩ mổ cho mẹ và ông nói với con là ông ấy đã mổ gần cả ngàn ca bướt não mà chỉ vài ba ca do bệnh nhân đã lớn tuổi hoặc lúc khám phá ra mình bị bướt thì quá trễ nên mới không qua khỏi được mà thôi.

Con bé ôm chặt mẹ nói tiếp:

-Ngày nào con với bà ngoại cũng đọc kinh Dược Sư cầu an cho mẹ tai qua nạn khỏi. Bao giờ mẹ mở xong, ba bà cháu mình ăn chay 3 tháng mẹ nhé. À, mẹ biết không, cái cây hoa nhật Quỳnh bà ngoại mang qua cho mình dạo trước bây giờ sắp ra hoa rồi đó. Nó có một cái nụ to lắm, bà ngoại nói ngày mai nó nở, thế nào cũng có điềm lành. Nhật Quỳnh khác với dạ Quỳnh là nó nở ban ngày, để được cả tuần và có màu đỏ rực rỡ. Trong khi dạ Quỳnh chỉ nở về đêm, 2, 3 tiếng đồng hồ rồi tàn. Mai một nhật Quỳnh nở, con sẽ cắt ra đem vào đây cắm cho mẹ xem nhé.

Dạ Quỳnh hôn con thật lâu. Lâu như ngày xưa lúc Lili còn sơ sinh; hôn lên má, lên bụng, lên gan bàn chân, thấy chỗ nào cũng thơm, cũng muốn cắn. Bây giờ vừa hôn con, cô vừa nghiêng răng để khỏi bật ra tiếng khóc bi ai, thống khổ.

.....

Người ta đẩy Dạ Quỳnh vào phòng mổ. Căn phòng sáng trưng và cả đội ngũ bác sĩ y tá thân thiện hỏi thăm, chúc lành cô. Dạ Quỳnh nhớ lời mẹ dặn, cô nhắm nghiền mắt và lầm nhảm niệm Quan Thế Âm Bồ Tát.

Dạ Quỳnh thiếp đi. Cô thấy mình đang lướt qua vô số những hang động thạch nhũ mờ tối, âm u thăm thẳm. Trong hang, có vô vàn ngõ ngách khiến Dạ Quỳnh phân vân. Tự nhiên có một ánh hồng mờ ảo như làn khói phía xa xa như đang vẫy gọi. Thế là cô quyết định đi theo hướng đó. Khoảng cách càng lúc càng thu ngắn lại, Dạ Quỳnh nhận ra đó là một nàng tiên xiêm áo đỏ rực lộng lẫy như những cô vũ nữ Ba Lê. Rồi nhà cửa, phố xá, hai hàng cây dẻ gai quen thuộc dần dần hiện lên rợp mát. Năng vàng trong vắt và tiếng chim ríu rít chào đón một ngày thu ấm

áp. Nàng tiên cười tươi nắm tay Dạ Quỳnh đến trước một khung cửa. Vừa mở cửa, nàng tiên vừa nghiêng đầu nghịch ngợm:

-Chị có biết đây là đâu không?

Dĩ nhiên là biết, vì Dạ Quỳnh đang đứng trước nhà mình mà. Chao ơi là hạnh phúc khi được về nhà, đắm mình trong không khí thân thương quen thuộc. Những kệ sách đầy ắp xen lẫn tượng gỗ châu Phi, hộp trầm hương Ấn Độ với vô số ngăn kéo đủ màu, con ốc biển to bằng hai bàn tay trong làn ghé đảo bên bờ biển Địa Trung Hải... tất cả như đang mỉm cười hân hoan chào đón Dạ Quỳnh. Trời tờ mờ sáng mà Lili và mẹ Quỳnh đã ngủ dậy. Mùi trà gừng mẹ Quỳnh mới pha sục ấm cả không gian. Hai bà cháu ngồi đợi hoa nhật Quỳnh đang từ từ hé mở. Lili hăm hở kể:

-Bác sĩ nói ca mổ kéo dài từ tám giờ sáng đến gần một giờ trưa mới xong. Trong phòng hồi sinh mẹ con đã tỉnh nhưng còn rất yếu nên phải để mẹ con ngủ thêm một đêm. Không bị biến chứng và may đó chỉ là một cục bứu lành tính. Sáng nay mình được vào thăm, con sẽ cắt hoa nhật Quỳnh đem vào cắm trong phòng, chắc mẹ con thích lắm, bà há.

Mẹ Quỳnh trầm ngâm:

-Hồi ông ngoại con còn sống, ông trồng đủ thứ hoa, nhưng loài hoa ông yêu nhất là dạ Quỳnh vì nó mong manh đài các, chỉ nở về đêm và khi trời sáng là tàn ngay. Do đó mà ông ngoại đã đặt tên cho mẹ con là Dạ Quỳnh. Ngày ấy bà phản đối ông dữ lắm vì sợ có điềm không may vận vào cho mẹ con nhưng ông không nghe. Giá mà 40 năm trước người ta lại giống được hoa nhật Quỳnh thì bà quyết sẽ đổi tên cho mẹ con rồi.

Lili ngã đầu vào vai bà ngoại:

-Mẹ con tai qua nạn khỏi kỳ này về nhà con sẽ không cho làm gì cả vì bà ngoại biết rồi đó, tính mẹ con giống bà ngoại là sạch sẽ ngăn nắp vô cùng, cứ làm luôn tay luôn chân. Con hứa con sẽ bỏ tật làm biếng, dọn nhà dọn cửa cho mẹ con được yên lòng dưỡng bệnh.

Thấy Quỳnh nước mắt rung rung, nàng tiên áo đỏ thì thào bên tai cô:

-Từ nay chị đừng khóc nữa nhé vì chị toàn là những ngày vui trước mắt mà thôi. Trời gần sáng rồi, em phải đi đây, chào chị Dạ Quỳnh của em.

Có tiếng Lili trầm trồ:

-Ôi! Bà ngoại xem, tia mặt trời rọi tới, hoa nhật Quỳnh rực lên như tỏa sáng, đẹp quá bà ơi.

.....
Khi tuyết rơi dày đặc bên ngoài, vạn vật như được khoát lên một chiếc áo bông trắng xóa, Dạ Quỳnh được phép xuất viện. Về nhà, việc đầu tiên của Dạ Quỳnh là đến ngôi bên cạnh cây nhật Quỳnh lặng lẽ vuốt ve âu yếm. Dần dần mọi trật tự ngày thường của hai mẹ con đã trở về đều đặn như xưa, chỉ có điều Lili thấy mẹ có thêm một thói quen là thường xuyên chăm bón xới đất cho cây nhật Quỳnh, nâng niu lau bụi cho từng chiếc lá vô cùng triu mến.

Trần thị Hương Cau
Đông 2014

BÁC SĨ

NGUYỄN QUỐC QUÂN

CHUYÊN MÔN NỘI KHOA VÀ LÃO KHOA

4217 Evergreen Lane
Annandale, Va 22003
(703) 354-2629

KHÁM BỆNH MỖI NGÀY THEO GIỜ HẸN

PICNIC CỎ THƠM

Mỗi lần phát hành báo, người Cỏ Thơm thường họp nhau tại Trụ Sở Hội Cao Niên. Nhưng mùa thu vừa qua khi có báo số 68, chúng tôi đã làm một buổi picnic tại Mason District Park, Annandale, Virginia vào ngày 28 tháng 9, 2014. Đã có hơn 50 tác giả và độc giả tham gia. Vì mới đầu thu cây lá, hoa cỏ còn xanh tươi rực rỡ. Không khí mát mẻ thật lý tưởng cho một buổi họp mặt ngoài trời.

Người Cỏ Thơm đã có một buổi họp mặt ăn uống, chuyện trò, ca hát thật vui vẻ. Ai cũng muốn Cỏ Thơm sẽ làm một buổi picnic vào mùa thu sang năm.

Sau đây xin ghi lại chương trình buổi picnic đầu tiên của Cỏ Thơm do Phó Chủ Nhiệm Ngoại Vụ Phan Anh Dũng giúp phụ trách.

Nguyễn Thị Ngọc Dung: mở đầu chào mừng, cảm ơn mọi người tham dự đã đóng góp thức ăn và tài chính.

Phan Anh Dũng: cảm ơn một số đã ghi danh cho phần văn nghệ, giới thiệu Văn Duy Tùng, hội viên mới và một số thân hữu đến chung vui.

Phan Khâm: giới thiệu Cỏ Thơm số 68 và mời mọi người lấy báo.

Văn nghệ:

- *Nguyễn Ngọc Bích:* Đèn Cù (dân ca) & Bạch Đằng Giang (hát bằng tiếng Anh)
- *Kiều Nga:* Tình Ca (Phạm Duy)
- *Đông Ca:* Việt Nam Minh Châu Trời Đông (Hùng Lĩnh)
- *Bùi Thanh Tiên:* Mơ Hoa (Hoàng Giác)
- *Minh Châu:* vũ Trống Cơm (dân ca)
- *Nguyễn Tường Vân:* Rơi Từng Cánh Thu Vàng (Phạm Tuấn, Nguyễn T. Vân)
- *Phạm Trọng Lệ:* chuyện vui
- *Đông Ca:* Thanh Bình Ca (Nguyễn Hiền)
- *Văn Duy Tùng, Thái Phượng, Tâm Hào:* Mùa Lúa Mới (Nhạc: Văn Duy Tùng / lời: Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô I I, chuyển ngữ: Lê Đình Thông)
- *Đàm Xuân Linh (violin)/Phan Anh Dũng (guitar):* La Cumparsita (G Rodriguez)
- *Huy Lãm:* Năng Cài Tóc Mây (Huy Lãm)
- *Trương Thiệu Long:* hướng dẫn Greek dance theo “Never on Sunday-Dalida hát”
- *Ỗ Nguyên:* Giấc Mơ Hội Hương (Vũ Thành)
- *Minh Trân:* Biển Nhớ (Trịnh Công Sơn)
- *Phương Nga:* Mùa Thu Yêu Đương (Lam Phương)
- *Đông Ca:* Còn Gặp Nhau (nhạc: Võ Tá Hân; thơ: Tôn Nữ Hỷ Khương)

HÌNH ẢNH PICNIC CỎ THƠM - NHIẾP ẢNH GIA PHẠM BÁ

Phan Anh Dũng

Phan Khâm, Thái Phương, Vũ Hối

Tâm Đạt, Kiều Nga, Phương Quỳnh, thân hữu, Trúc Mai, Nguyễn Ngọc Bích,
Hong Thủy, Tâm Hào, Ý Nguyên.

Phan Anh Dũng, Huy Lãm, Bùi Thanh Tiên, Phạm Trọng Lệ, Văn Duy Tùng.

Đồng ca "Minh Châu Trời Đông" - Nguyễn Lân điều khiển.

Nguyễn Lân, Đỗ Ngọc Phú, Diễm Hoa,

Phan Anh Dũng, Kiều Nga

Ý Anh, Ngọc Trinh

Đàm Xuân Linh

Bạch Mai, Nguyễn Huy Long, Cao Nguyên, Phạm Văn Tuấn, Nguyễn Tường Vân.

Trương Thiệu Long, Minh Châu

Đồng ca "Thanh Bình Ca" - Phan Anh Dũng điều khiển.

Hàng ngồi: Lan Hương, Phương Nga, Thuý Diễm, Trúc Mai, Tâm Đạt, Thuý Liên, Thanh Quỳnh, Hồng Ngọc. Hàng đứng: Hồng Thủy, Phương Quỳnh, Minh Trân, Ngọc Tú.